SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 162/02-60

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. marca 2004 v senáte zloženom z predsedu Daniela Švábyho a sudcov Lajosa Mészárosa a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Ing. M. U., CSc., bytom B., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV vo veci jej návrhu na obnovu konania z 15. apríla 2002 vedeného pod sp. zn. 9 C 164/02 (pôvodne pod sp. zn. 9 C 122/99) a takto

r o z h o d o l :

Základné právo Ing. M. U., CSc., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV vo veci jej návrhu na obnovu konania vedeného pod sp. zn. 9 C 164/02 (pôvodne pod sp. zn. 9 C 122/99) p o r u š e n é n e b o l o .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1.1 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 162/02-24 z 18. decembra 2002 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. M. U., CSc., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, B. (ďalej len „právny zástupca“) v časti namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) vo veci jej návrhu na obnovu konania z 15. apríla 2002 vedeného pod sp. zn. 9 C 122/99.

Sťažovateľka v tejto súvislosti namietala v sťažnosti z 13. októbra 2002 porušenie tohto práva na tom základe, že okresný súd „napriek naliehavosti veci danej § 61 Exekučného poriadku nerozhodol od 17. 04. 2002 dodnes ani o jednom (jej) návrhu“, konkrétne, že doteraz nebolo rozhodnuté o jej návrhu na obnovu konania z 15. apríla 2002 (doručenému okresnému súdu 17. apríla 2002) vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 122/99 a o jej návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku okresného súdu zo 6. augusta 2001 č. k. 9 C 122/99-50 (ďalej aj „exekučný titul“).

1.2 Ústavný súd prijatie sťažnosti na ďalšie konanie v uvedenej časti odôvodnil osobitnými okolnosťami prejednania návrhu sťažovateľky na obnovu konania, keď sa sťažovateľka preukázateľne dozvedela o existencii exekučného titulu proti nej až v súvislosti so začatím exekúcie (pod sp. zn. Er 135/02), pretože v konaní, v ktorom bol uvedený exekučný titul vydaný, jej bol ustanovený opatrovník podľa § 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) z dôvodu, že sa zdržiava na neznámom mieste. Sťažovateľka svoj návrh na obnovu konania založila na dôvode obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) a b) OSP s poukazom okrem iného na to, že vzhľadom na svoj zdravotný stav nemohla bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní uvádzané skutočnosti a navrhnúť vykonanie označených dôkazov, a že „rovnako súdom ustanovený opatrovník, ako kvalifikovaný súdny tajomník, na tieto dôkazy neupozornil súd a nenavrhol ich vykonanie, hoci boli zrejmé zo spisu“. Vzhľadom na tieto okolnosti ústavný súd považoval konanie o návrhu sťažovateľky na obnovu konania za konanie, v ktorom má zaručené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

1.3 Sťažovateľka podaním z 26. marca 2003 žiadala okrem vyslovenia porušenia označeného základného práva rozhodnúť tak, že okresnému súdu „v konaní vo veci jej návrhu na obnovu konania pod sp. zn. 9 C 122/99 (9 C 164/02 ?) prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá“, ďalej žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie „v sume neoprávnene vymáhanej spolu s príslušenstvom“ a alternatívne žiadal vysloviť aj porušenie „práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru“ o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a zrušiť rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 122/99-50 zo 6. augusta 2001.

2.1 Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený predsedníčkou JUDr. M. Č., vyjadrením zo 6. februára 2003 a sťažovateľka vyjadrením z 26. marca 2003.

2.2 Ústavný súd konštatuje, že o písomné vyjadrenie k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu zo 6. februára 2003 obsahujúceho aj súhlas s upustením od ústneho pojednávania požiadal právneho zástupcu sťažovateľky. Vo výzve ústavného súdu (doručenej právnemu zástupcovi 7. marca 2003) bol právny zástupca sťažovateľky zároveň požiadaný aj o podanie záverečného návrhu na rozhodnutie a o stanovisko ku konaniu ústneho pojednávania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Právny zástupca na túto výzvu vôbec nereagoval. Právny zástupca (zastupujúci sťažovateľku v konaní pred ústavným súdom na základe jej plnomocenstva z 29. októbra 2002) nereagoval ani na písomnú urgenciu ústavného súdu z 18. júla 2003, ktorá mu bola doručená 21. júla 2003 a ktorá obsahovala rovnaké požiadavky na vyjadrenie ako výzva zo 6. februára 2003.

2.3 Vzhľadom na uvedenú procesnú nečinnosť právneho zástupcu sťažovateľky (mutatis mutandis I. ÚS 60/00) a na konštantnú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej prerokovanie veci na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 196/03),

ústavný súd považoval podmienky podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde za splnené a upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s vyjadreniami oboch účastníkov konania k opodstatnenosti sťažnosti ústavný súd dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti, vyjadrení účastníkov a ich príloh, ale najmä z obsahu spisov okresného súdu sp. zn. 9 C 122/99 a sp. zn. 9 C 164/02 ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav konania v predmetnej veci:

1.1 Z obsahu spisu okresného súdu sp. zn. 9 C 122/99 vyplýva, že sťažovateľke bola rozsudkom uvedeného okresného súdu zo 6. augusta 2001 uložená povinnosť zaplatiť tretej osobe ako navrhovateľovi sumu 100 000 Sk a trovy konania 12 400 Sk na účet právneho zástupcu tretej osoby do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Sťažovateľke bol v tomto konaní ustanovený opatrovník podľa § 29 OSP z dôvodu, že sa zdržiava na neznámom mieste. Za opatrovníka jej bola ustanovená tajomníčka okresného súdu, ktorá sa proti napadnutému rozsudku neodvolala, a rozsudok nadobudol právoplatnosť 15. októbra 2001 a vykonateľnosť 19. októbra 2001.

1.2 Po tom, ako sa sťažovateľka dozvedela, že jej bola vyššie uvedeným rozsudkom uložená povinnosť zaplatiť sumu 100 000 Sk, ako aj náhradu trov konania a po tom, čo sa dozvedela, že v konaní 9 C 122/99 jej bol ustanovený opatrovník podľa § 29 OSP, podala 2. apríla 2002 okresnému súdu žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, a súčasne odvolanie proti napadnutému rozsudku. Následne písomnosťou datovanou 15. apríla 2002 (doručenou súdu 17. apríla 2002) podala sťažovateľka návrh na obnovu uvedeného konania.

1.3 Vec bola pôvodne vedená pod jednou spisovou značkou, a to sp. zn. 9 C 122/99. V tomto konaní sťažovateľka podala viacero podaní, okrem iného aj návrh na obnovu konania, ktorý bol vylúčený na samostatné konanie 12. novembra 2002. Návrh na obnovu konania bol preto následne zapísaný a je vedený pod sp. zn. 9 C 164/02.

2. Napadnutý postup okresného súdu bolo preto potrebné posúdiť tak pod sp. zn. 9 C 122/99 (od podania návrhu na obnovu konania 17. apríla 2002), ako aj pod sp. zn. 9 C 164/02, pod ktorou okresný súd v súčasnosti o tomto návrhu na obnovu konania koná (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Vec sp. zn. 9 C 122/99

3. Dňa 2. apríla 2002 podala sťažovateľka návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu zo 6. augusta 2001. Dňa 4. apríla 2002 sťažovateľka zopakovala návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, a súčasne podala odvolanie proti rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 122/99-50 zo 6. augusta 2001.

4. Dňa 17. apríla 2002 sťažovateľka podala v jednom vyhotovení návrh na obnovu konania (datovaný dňom 15. apríla 2002).

5. Dňa 29. júla 2002 okresný súd vyzval sťažovateľku na doručenie rovnopisov podaní doručených súdu 2. apríla 2002 a neskôr.

6. Dňa 27. augusta 2002 sťažovateľka doručila súdu potrebné rovnopisy podaní.

7. Dňa 27. októbra 2002 súd uznesením č. k. 9 C 122/99-88 zamietol návrh na odpustenie zmeškania lehoty podať odvolanie proti rozsudku č. k. 9 C 122/99-50 zo 6. augusta 2001.

8. Dňa 12. novembra 2002 sťažovateľka podala odvolanie proti uzneseniu č. k. 9 C 122/99-88 a žiadala odpustiť zmeškanie lehoty.

9. Dňa 12. novembra 2002 súd vylúčil návrh na obnovu konania na samostatné konanie.

10. Dňa 14. marca 2003 bol spis predložený na rozhodnutie o odvolaní odvolaciemu súdu.

11. Dňa 30. marca 2003 Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd (ďalej len „odvolací súd“) uznesením č. k. 2 Co 39/03-112 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 9 C 122/99-88 a 20. augusta 2003 spis vrátil okresnému súdu. V zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd uviedol, že so záverom súdu prvého stupňa, ktorý konštatoval, že na strane sťažovateľky nemožno považovať dôvody, ktoré jej bránili uskutočniť úkon za ospravedlniteľné, „nemožno tak jednoznačne súhlasiť“. Okresný súd realizoval úpravu na doručenie uznesenia odvolacieho súdu 2. septembra 2003 a doručenka od sťažovateľky mu bola vrátená 24. septembra 2003.

Vec sp. zn. 9 C 164/02

12. Dňa 7. februára 2003 bolo expedované predvolanie na informatívny výsluch, na ktorom bola sťažovateľka oboznámená s nesprávnym označením účastníkov v konaní o návrhu na obnovu konania a bola poučená o spôsobe jeho správneho označenia.

13. Dňa 28. marca 2003 sťažovateľka podala návrh na vydanie predbežného opatrenia, podľa ktorého sa domáhala vydania rozhodnutia, ktorým súd odloží vykonateľnosť rozsudku č. k. 9 C 122/99-50 zo 6. augusta 2001 až do rozhodnutia vo veci samej.

14. Dňa 13. júna 2003 okresný súd uznesením č. k. 9 C 164/02-22 návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol.

15. Dňa 8. júla 2003 podala sťažovateľka odvolanie proti uzneseniu č. k. 9 C 164/02-22 z 13. júna 2003, v ktorom ako odporcu označila „Okresný súd Bratislava IV“.

16. Dňa 22. júla 2003 bol spis doručený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní.

17. Dňa 30. decembra 2003 odvolací súd uznesením č. k. 5 Co 168/03-54 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 9 C 164/02-22 z 13. júna 2003, ktorým bol návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý.

III.

1.1 Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní (t. č. vedenom pod sp. zn. 9 C 164/02, pôvodne pod sp. zn. 9 C 122/99) došlo k porušeniu práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prieťahov (...)“.

1.2 Sťažovateľka v záverečnom návrhu na rozhodnutie (jej vyjadrenie z 26. marca 2003) žiadala vysloviť aj porušenie „práva na spravodlivý proces“ podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Avšak vzhľadom na to, že zvláštnosť konania pred ústavným súdom vylučuje možnosť navrhovateľa meniť predmet konania vymedzeného sťažnosťou a uznesením o jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 157/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 6/02), ústavný súd sa týmto návrhom sťažovateľky nemohol zaoberať, ani nemohol rozhodovať o porušení základného práva podľa označeného článku Dohovoru (I. ÚS 17/03, I. ÚS 47/03).

2. Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení na ústavnú sťažnosť iba všeobecne konštatovala, že nečinnosť v konaní o návrhu na obnovu konania odôvodňovali zákonné dôvody. Preto navrhla sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

3. Právny zástupca sťažovateľky sa k tomuto vyjadreniu predsedníčky okresného súdu (napriek urgencii) nevyjadril. Podľa sťažovateľky (jej vyjadrenia z 26. marca 2003) došlo k zneužitiu právomoci verejného činiteľa a tvrdenie o zákonných dôvodoch pre nečinnosť okresného súdu „neobstojí“, lebo okresný súd rozhodoval len o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania; sťažovateľka sa ďalej vyjadrovala k otázkam, ktoré nesúvisia s predmetom tohto konania pred ústavným súdom (pozri bod 1.2 tejto časti nálezu).

4. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. II. ÚS 25/95, I. ÚS 3/00, I. ÚS 108/02,

II. ÚS 79/97, I. ÚS 70/98, III. ÚS 118/03). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

5. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 47/03).

6.1 Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pokiaľ existujú ústavne relevantné dôvody, ktorými je nečinnosť súdu možné ospravedlniť (napr. I. ÚS 119/03).

6.2 Predmetom konania pred okresným súdom bol návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty, a súčasne jej návrh na obnovu konania. Ich súčasná existencia nielenže podstatným spôsobom komplikovala procesnú situáciu v napadnutom konaní, ale z tohto dôvodu ani posúdenie toho, či došlo k porušeniu označeného základného práva sťažovateľky na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní o návrhu na obnovu konania nebolo možné uskutočniť izolovane od konania o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania vo veci, v ktorej sa sťažovateľka domáha obnovy konania. Bolo tomu nielen preto, že relatívne samostatné konania sa pôvodne uskutočnili v jednom konaní, ale aj preto, že procesný postup v jednej z vecí má vplyv na konanie v druhej veci. Ak totiž okresný súd vyhovie návrhu na odpustenie zmeškania lehoty v spojení s tým, že sťažovateľka s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania súčasne podala odvolanie, prípadné rozhodnutie okresného súdu o odpustení zmeškania lehoty na podanie odvolania by malo za následok, že rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 122/99-50 by nebol právoplatný. Dôsledkom toho by následne bolo, že návrh na obnovu konania by nemohol mať úspech (§ 228 ods. 1 OSP).

Za daného stavu preto nebolo nemožné rozhodnúť o návrhu na obnovu konania skôr, ako všeobecný súd právoplatne rozhodne o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Prípadnému skoršiemu rozhodnutiu o návrhu na obnovu konania totiž bráni tá skutočnosť, že ak sú splnené predpoklady pre odpustenie zmeškania lehoty na

podanie odvolania, všeobecný súd má povinnosť takémuto návrhu vyhovieť. Z čisto formálno-právneho hľadiska by síce okresnému súdu nebránilo rozhodnúť o návrhu na povolenie obnovy konania (rozsudok je právoplatný), avšak vyhovenie takémuto návrhu za súčasného rozhodnutia o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania by znamenalo neprijateľné právne dôsledky, v rozpore so zmyslom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Súčasne by totiž nastali dôsledky odpustenia zmeškania odvolacej lehoty, ako aj dôsledky obnovy konania. Dôsledkom odpustenia zmeškania odvolacej lehoty (ak bolo podané s návrhom na jej odpustenie aj odvolanie) je, že odvolaním napadnuté rozhodnutie nie je právoplatné a musí sa ním zaoberať odvolací súd. Dôsledkom povolenia obnovy konania je odklad vykonateľnosti rozhodnutia o veci (§ 234 ods. 3 OSP). Povolením obnovy konania teda rozhodnutie zostáva právoplatné a nastupuje povinnosť súdu prvého stupňa postupovať podľa ustanovení § 235 OSP, t. j. len čo nadobudne rozhodnutie o povolení obnovy právoplatnosť, vec musí bez ďalšieho návrhu znova prejednať a ak súd zistí, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, súd uznesením zamietne návrh na zmenu rozhodnutia alebo napadnuté rozhodnutie vo veci samej zmení, a tým nahradí pôvodné rozhodnutie.

Vychádzajúc z týchto právnych dôsledkov právnej úpravy je teda zrejmé, že pri súčasnom návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania a návrhu na obnovu konania musí všeobecný súd najskôr právoplatne rozhodnúť o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania a až následne môže rozhodnúť o návrhu na obnovu konania. Hoci okresný súd nevydal uznesenie o prerušení konania o obnove konania do právoplatného rozhodnutia o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, ide v okolnostiach danej veci o obdobnú procesnú situáciu, aká vzniká pri prerušení konania (pozri mutatis mutandis I. ÚS 75/03, I. ÚS 157/02). Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako je to v prípade prerušenia konania, neposudzuje v zásade ako zbytočné prieťahy v súdnom konaní (napr. II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02, I. ÚS 10/03).

Dôsledkom tohto konštatovania je to, že porušenie základného práva sťažovateľky na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov (v napadnutom konaní o návrhu na obnovu konania) môže v zásade prichádzať do úvahy až po tom, čo súd právoplatne rozhodne

o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškania lehoty. Z tohto hľadiska treba posudzovanej veci priznať povahu „zložitej“ veci, ktorá sa v rozhodujúcej miere podieľala na tom, že okresný súd doteraz nerozhodol o návrhu sťažovateľky na obnovu konanie.

6.3 Vzhľadom na už poukázanú súvislosť konania o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania a obnovy konania sa ústavný súd zaoberal aj procesným postupom súdu vo veci návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že okresný súd mohol o jej návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania z 2. apríla 2002 konať až po jeho doplnení o potrebné rovnopisy, čo sťažovateľka splnila 27. augusta 2002 (pozri bod 6 časti II nálezu), že okresný súd o ňom rozhodol uznesením z 27. októbra 2002 a že spis bol v dôsledku jej odvolania na odvolacom súdu od 14. marca 2003 do 20. augusta 2003. Následne bolo rozhodnutie odvolacieho súdu doručované sťažovateľke, od ktorej sa doručenka vrátila okresnému súdu 24. septembra 2003 (pozri body 7 až 11 časti II nálezu).

Pre posúdenie toho, či procesným postupom okresného súdu boli spôsobené zbytočné prieťahy v súdnom konaní v uvedenom období je však významné aj to, že okresný súd musel v konaní rozhodovať o návrhu sťažovateľky z 28. marca 2003 na vydanie predbežného opatrenia, podľa ktorého sa domáhala vydania rozhodnutia, ktorým súd odloží vykonateľnosť exekučného titulu (rozsudku č. k. 9 C 122/99-50 zo 6. augusta 2001) až do rozhodnutia vo veci samej. O tomto návrhu okresný súd rozhodol 13. júna 2003 a v dôsledku odvolania sťažovateľky musel rozhodovať aj odvolací súd, ktorý uznesením z 30. decembra 2003 potvrdil zamietajúce uznesenie okresného súdu (pozri body 13 až 17 časti II nálezu). Okresný súd, voči ktorému sťažnosť smeruje, nemal teda po určitú dobu k dispozícii spis z dôvodu, že tento sa nachádzal na odvolacom súde. Okrem toho ústavný súd konštatuje, že podania sťažovateľky v napadnutom i súvisiacom konaní vykazovali procesné nedostatky v označovaní účastníkov konania a zamieňaní súdu s účastníkmi konania, ktoré bolo potrebné odstrániť.

6.4 Je síce skutočnosťou, že okresný súd bol v napadnutom konaní nečinný v období od 17. apríla 2002 do 29. júla 2002 (pozri body 4 a 5 časti II nálezu), avšak túto jeho

nečinnosť v súvislostiach konania o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania nemožno považovať za „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

6.5 Ústavný súd na základe uvedených skutočností rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov podľa tohto článku ústavy postupom okresného súdu nebolo porušené v napadnutom konaní.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2004